

[Sigsgaard.]

til at læse bemærkningerne til lovforslagene igennem også, inden han antyder, at vi andre ikke ved, hvad vi snakker om. I bemærkningerne til det forslag, det her drejer sig om, står der:

„Forslagsstillerne er opmærksomme på, at der skal indføres bestemmelser vedrørende afskrivninger af bygninger på lejet grund . . .“

— hvoraf det altså fremgår, at vi godt er klar over, at der ikke afskrives på grunden

„ . . . og installationer o. lign. i lejede bygninger.“

Vi har ikke anset det for hensigtsmæssigt at udarbejde disse bestemmelser, fordi vi først ville se, hvor velvillig finansministeren og de partier, han repræsenterer, ville være, inden vi ville bruge mere arbejdskraft på at gå yderligere i detaljer.

Det tilskud, som jeg taler om i forbindelse med forslagene her, har form af et skattnedslag, og en anden af grundene til, at vi fremsætter forslagene, er, at et sådant skattnedslag der gives til bestemte grupper i samfundet, betales af det øvrige samfund, nemlig af dem, der ikke kan skrive af, og det vil sige fortrinsvis af lønmodtagerne. Det vil igen sige, at det er de i almindelighed økonomisk svage, der her giver tilskud til dem, der i almindelighed er økonomisk stærkere. Det er galt, synes jeg.

Reglerne her har et stort ansvar for, at 3.000 af de 12.000 selskaber, vi har her i Danmark, ikke betaler en krone i skat, men det rører tilsyneladende ikke VKR-partierne. Det er der ingen der finder anledning til at gøre noget særligt ved.

Danmark har, så vidt jeg ved, de allergunstigste regler på dette område i hele Vesteuropa, og man kunne nok lige spørge: er det nu også nødvendigt? I sommer var der interviews i forskellige norske aviser med norske skibsredere, hvor man spurgte dem: er I tilfredse med de forhold, I bydes her i Norge? Det var de vældig tilfredse med, hvad enten regeringen havde været en arbejderpartiregering eller en borgerlig regering, som den er for tiden. De sagde: ja, det er nogle af de bedste vilkår, man vist kan forestille sig nogetsteds i verden — ja, det skulle da lige være Danmark, hvor reglerne er endnu bedre. Her spørger jeg: skulle det

virkelig være nødvendigt, at vi driver det så vidt med disse tilskud, at vi går videre end noget andet land i vort nabolag?

Hvis finansministeren virkelig mener, at afskrivningerne kun svarer til omkostningerne ved at erhverve indtægten, mener ministeren så ikke, at kapitalen får dækket de omkostninger i vores nabolande? Hvis ministeren har ret i, at de regler, som jeg her kalder fiduser, kun svarer til omkostningerne ved at erhverve indtægten, så ville det jo se galt ud i de lande, hvor man har mindre fordelagtige afskrivningsregler end her, så ville det private erhvervsliv i de lande være gået nedentom og hjem, skulle man tro, eller i hvert fald have det yderst besværligt. Det er ikke præcis den forestilling, jeg har f. eks. om Vesttyskland.

Der er noget, der tyder på, må jeg tilføje, at de store firmaer får mest ud af afskrivningsreglerne. Måske kan det spørgsmål undersøges. Finansministeren lovede for godt en måned siden at undersøge, hvor meget der afskrives på bindende kontrakter, og hvad den ordning i det hele taget betyder, og jeg går ud fra, at den undersøgelse er i gang. Det var jo nogle kommuner, der skulle foretage den. Bestemmelserne omkring bindende kontrakter rummer mulighed for dispensation, så der kan afskrives på endnu mere fordelagtige betingelser, end det normale er inden for bindende kontraktområdet. Så vidt jeg ved, er den dispensation kun givet til nogle få af vores allerstørste virksomheder. Det er det indtryk, man har — også i de kredse, der bruger afskrivningsreglerne — og det vil jeg gerne i forbindelse med undersøgelsen enten have bekræftet eller have afkræftet.

Forslagene er også fremsat, fordi debatten om afskrivningsreglerne er ved at blive afsporet. Der går næsten ikke en uge i folketinget nu, uden at man hører forskellige partiers repræsentanter stå og holde store foredrag om coastere og trusserederier, og hvad ved jeg, og det er selvfølgelig udmærket. For nogle år siden afviste man fuldstændig, at der her kunne være tale om noget, der skulle rettes. Det erkender alle i dag, og kritikken af de ting er berettiget, men det er bemærkelsesværdigt, at Jyllands-Posten — fra gammel tid og traditionelt A. P. Møllers talerør — og Børsen går i spidsen for hele denne kritik af coasterne: